

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7723/2021
09.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, др Илије Зиндовића и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Миодраг Васић адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ обе из ..., које заступа Драгиша Шћекић адвокат из ... и ГГ из ..., чији је привремени старалац син ДД из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1822/21 од 27.07.2021. године, на седници одржаној 09.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1822/21 од 27.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1822/21 од 27.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 443/18 од 28.04.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац сувласник 75,50% породичне стамбене зграде број 1 на к.п. .. к.о. ... у л.н. .. укупне површине нето 216,29 m² а бруто 263,62 m², која се састоји од подрума површине нето 46,97 m² а бруто 61,10 m², приземља површине нето 84,66 m² а бруто 107,57 m² и поткровља површине нето 84,66 m² а бруто 94,95 m², по основу стицања у заједници и деобе и одређено да су тужене дужне да трпе да тужилац ово своје право упише у јавној књизи. Ставом другим изреке је тужбени захтев тужиоца одбијен за сувласнички удео преко досуђеног од 75,50% до траженог 100% (став други изреке). Ставом трећим изреке, обавезане су тужене да солидарно исплате тужиоцу износ од 237.858,00 динара на име трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1822/21 од 27.07.2021. године одбијена је жалба тужених ББ и ВВ и потврђена означена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена ВВ изјавила је посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Наиме, предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је утврђење тужиочевог права својине на згради нето површине 216,29 м² на к.п. .. у к.о. ..., изграђеној радом у породичној заједници тужиоца са његовим родитељима (такође и родитељима тужених ББ и ВВ) којој се прикључила и тужена ГГ удајом за тужиоца, а која је зграда фактичком деобом заједничара припала у својину тужиоцу и његовој супрузи, након пресељења родитеља у мању кућу у истом дворишту. Пресудом је утврђено тужиочево право сусвојине од 75,50% на наведеној згради, док је у преосталом делу (до тражених 100%) тужбени захтев одбијен. У образложењу пресуде по жалби другостепени суд је навео да је, с обзиром да тужена супруга тужиоца није оспорила захтев, већ се сагласила са захтевом за утврђивање искључивог власништва тужиоца на предметној стамбеној згради, тужбени захтев требало усвојити у целости, али како тужилац није изјавио жалбу на првостепену пресуду, то другостепени суд није могао преиначити ожалбену пресуду на штету странака које су се жалиле, а то су у овом случају биле тужене сестре тужиоца. Образложење побијане пресуде за одлуку о усвајању тужбеног захтева не одступа од досадашњег тумачења и примене материјалног права на утврђено чињенично стање, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права.

Тужена ВВ ревизијом указује на чињенично питање конкретног спора (на наводно погрешан закључак нижестепених судова да је између заједничара извршена фактичка деоба којом је тужиоцу и његовој супрузи припала већа зграда а родитељима мања зграда у истом дворишту) и не доставља доказе о постојању различитих судских одлука у чињеничној и правној ситуацији сличној оној каква је у конкретном случају и о супротном пресуђењу судова о захтеву као што је конкретан, чиме би поткрепила своје уопштене тврдње о постојању неуједначених пресуда. Ревизијско указивање да је потребно дозволити одлучивање о изјављеној ревизији ради, суштински, разматрања правног питања од општег интереса односно новог тумачења права у погледу правних последица оставинског решења (ревизијом се указује на наводно погрешан закључак нижестепених судова о томе да је реч о акту „декларативног карактера“) није прихватљиво, пошто решење оставинског суда јесте деклараторна одлука којом се констатује пренос права на имовини оставиоца на бази оставинском суду познатих чињеница, с тим што та одлука не спречава парнични суд да поступа као корективни суд (и одлучи другачије од оставинског суда) у ситуацијама које су прописане Законом о ванпарничном поступку.

С обзиром да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП. Пошто је у овом парничном поступку као вредност предмета спора која се побија ревизијом означен износ од 500.000,00 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (што је гранична вредност за изјављивање ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП), ревизија је недозвољена, те је одбачена другим ставом изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић